

AZ IDŐK JELEI

A KERESZTÉNY ADVENT KÖZÖSSÉG GYÜLEKEZETI LAPJA

Hogyan jutott magyar földre az adventüzenet?

JOHN F. HUENERGARDT ÉS FELESÉGE
(1918-ban készült felvétel)

A naponkénti egyéni imaélet . . . 2	Pozsonyi Lászlóné emlékére . . . 13
Hogyan jutott magyar földre az adventüzenet? 6	Adventtábor 13
„Kelj fel és világosodjál” 9	Bemutakozik a győri salátabár 14
A politikához fűződő kapcsolatunk 11	Mértékletességi hírek 15
Isten számon tartja teremtményeit 12	Egy különös kérdés 15
	Könyvajánló 16
	Hírek 16

Adventtábor – Törökkoppány, 2002. augusztus 11–18.

Program és jelentkezési lap

A közelmúltban „És megépítik fiaid a régi romokat...” címmel vettük át gyülekezeteinkben az imaheti felolvasások anyagát. Ellen G. White tanácsai keresztény életünk alapjainak helyreállítását tűzték közösségünk egésze elé megvalósítandó célként. Az akkor elnyert isteni vezetés megszilárdításaként kívánjuk ismét átvenni az 1980-as években már sokak áldására szolgáló, ún. „Alap-helyreállító program” egyes tanulmányait, hogy az egykor kapott áldások föllevenedhessenek mindnyájunk számára. Ajánljuk, hogy az egyéni tanulmányozáson túl a testvéri megbeszélések, gyülekezeti imaórák alkalmain is vegyük át a tanulmánysorozat egyes részeit, amelyeket mostantól havonta, rendszeresen közlünk folyóiratunkban.

A naponkénti egyéni imaélet

Elő tanulmányunk célja, hogy megvizsgáljuk és helyreállítsuk egyéni életünkben személyes kapcsolatot Istennel. Ettől függ egész hitéletünk, bűn feletti győzelmünk, üdvösségünk. Ezért kérlek bennünket Jézus: *„Maradjatok én bennem... Nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.”* (Jn. 15:5)

Minden gyengeségünk, kudarcunk oka az, hogy hiányzik életünkben a naponkénti, elmélyült imaélet, az Istennel folytatott személyes beszélgetés tapasztalata, és így a mennyei erő is. Nem érezzük át tehetetlenségünket, amikor a hatalmas ellenséggel állunk szemben. Különösen nekünk szól a figyelmeztetés: *„A vége pedig mindennek közel van. Annakokáért legyetek mértékletesek és józanok, hogy imádkozhassatok!”* (I. Pt. 4:7)

Sátán minden lehetséges eszközt felhasznál, hogy most, legnagyobb szükségletünk idején erőtlenné tegye imaéletünket. Ilyen eszköz pl. a modern életmód, a mindennapos hajsza, fáradság, időhiány is. Vajon a sietős, gépies, felületes imáink által nyerhetünk-e mennyei erőt, arathatunk-e győzelmet, fennmaradhat-e így a közösségünk Istennel? Érezzük át szükségletünket: meg kell tanulnunk imádkozni, mert különben vereséget szenvedünk. Kérjük Istent, hogy Ő vezessen el bennünket a naponkénti egyéni imaélet tapasztalatán ke-

resztül az Ővele való állandó közösségre.

I. MIÉRT VAN SZÜKSÉGÜNK A NAPONKÉNTI IMÁDSÁGRA?

1. Imádságunk által Isten Lelkét fogadjuk be. Így maradhatunk közösségben Krisztussal is, mert *„akiben nincs a Krisztus Lelke, az nem az övé”* (Rm. 8:9). Amikor magányunkban elcsendesedünk, engedjük, hogy egész lényünk átítatódjon Szentlélekkel, hogy az egész nap folyamán az Ő vezetése alatt legyünk, *„Lélek szerint járjunk”* (Gal. 5:16). Ez volt Jézus erőforrása is:

„Krisztus naponként részesült a Szentlélek keresztségében. Az Atya mindennap felkeltette Őt álmából a kora reggeli órákban.” „Addig könyörgött Isten trónja előtt, míg emberi mivoltát teljesen áthatotta a mennyei erő. Ezáltal nyert Istentől életet, hogy azt a világnak adja. Legyen ez a mi tapasztalatunk is!” „Emberként folyamodott Isten trónjához, míg emberi természetét mennyei erő járt át, amely összekötötte az emberit az istenivel. Állandó közösségben volt Istennel, így életet kapott Tőle, hogy életet adhasson a világnak. Az Ő tapasztalatában nekünk is részesednünk kell.” (Krisztus példázata, 89. o.; A világ reménye, 205., 302. o.)

2. Az imaélet által nyerünk védelmet Sátán naponkénti támadásai-

val szemben: *„Józanok legyetek, vigyázzatok; mert a ti ellenségetek, az ördög, mint ordító oroszlán szertejár, keresvén, kit elnyeljen!”* (I. Pt. 5:8)

Különösen a vég idején van szükségünk *„Isten minden fegyverére”,* hogy a sötétség hatalmait legyőzhessük (Ef. 6:11–13). Sátán most eltökélten készül a végső küzdelemre: *„...minden egyes lélek számára külön tervet készít, hogy törbe csalja, és Istentől elszakítsa.”* (Krisztus példázata, 112. o.)

Mindennap fel kell készülnünk Sátán csalásaira, támadásaira. „Az igaz keresztény... tudja, hogy egy nap ereje nem elegendő a következő nap nehézségeihez és harcaihoz is. Sátán folyton változtatja kísértéseit. Mindennap más helyzetbe kerülünk, és új, ismeretlen veszélyek vesznek körül, új és váratlan támadások érnek bennünket.” Ezért *„kérjük Istent, hogy őrizzen meg bennünket az olyan helyzettől, amelyben szívünk gonosz vágyai tévútra vezetnének”.* (Az evangélium szolgálói, A titkos ima c. fejezetből; Gondolatok a Hegyi beszédről, 122. o.)

3. Igényelnünk kell Isten áldásait, ha részesedni szeretnénk azokban: *„Kérjétek és adatik néktek, keressetek és találtok, zörgessetek és megnyitvatik néktek.”* (Mt. 7:7) Istennek minden vágya az, hogy segítsen rajtunk, de a legjobbat is csak akkor teheti meg, ha kérjük. A mi akaratunktól, igénylésünktől függ, hogy

Isten tervei mennyiben valósulnak meg az életünkben. Jézus a testi betegségben szenvedőket is megkérdezte: „*Akarsz-e meggyógyulni?*” (Jn. 5:6) Csak úgy adhatta vissza egészségüket, ha ők is akarták és hitték. „Isten... hittel elmondott imáinkra válaszként megadja azt, amit kérés nélkül nem árasztott volna ránk.” (A nagy küzdelem, 365. o.)

Vajon mennyi áldástól fosztottuk meg magunkat, amikor elhanyagoltuk az imádságot? Hozzánk is szól a Szentírás figyelmeztetése: „*nincsen semmitek, mert nem kéritek*” vagy „*nem jól kéritek*” (Jak. 4:2–3). „Miért is vonakodnak Isten gyermekei imádkozni, holott tudják, hogy az ima kulcs a hit kezében, amely megnyithatja a mennyei tárház ajtaját, ahol a Mindenható végtelen kincsei vannak.” (Krisztushoz vezető lépések, 77. o.)

II. AZ IMÁDSÁG TAPASZTALATA

1. Milyen imádságra van naponként szükségünk? „*Té pedig amikor imádkozol, menj be a belső szobádba, és ajtódat bezárva, imádkozzál a te Atyádhoz, aki titkon van; és a te Atyád, aki titkon néz, megfizet néked nyilván.*” (Mt. 6:6)

Ezt az imádságot kell megismernünk, amikor magányosan elcsendesedünk, Isten jelenlétébe kerülünk, Vele beszélgetünk. Sietős reggeli és esti imáink közben sokszor nem tudunk ilyen zavartalan csendet biztosítani, és arra sincs elég időnk, hogy átéljük Isten közelségének áldásait. Szakítsunk megfelelő időt, keressünk alkalmat az ilyen imára, érezzünk vágyat arra, hogy közösségben lehessünk Istennel. Ha gépies, felületes marad az ima-életünk, nem tartozhatunk az „*igazi imádók*” közé, akik „*Léleekben és igazságban imádják az Atyát*” (Jn. 4:23). Minden korban így imádkoztak az igazán hívő emberek. Ezért volt „*erős szívű*” Mózes (Zsid. 11:27), így szerzett Dávid csodálatos tapasztalatokat Istennel, és minden „*igazán izraelita*” az ilyen imádság által aratott győzelmet. Mi is tapasztalhatjuk az ilyen titkos ima erejét.

„Nem szabad elhanyagolnunk a titkos imádságot, mert az lelkünk

élete... Csendben, egyedülletben öntsd ki szívedet: imád csak annak füléhez jusson, aki azt meghallgatja... A csöndes magányban mentes a lélek minden külső hatástól... Állandó és gyógyító lesz az a befolyás, amely Tőle árad, aki a titkokat látja, s akinek fülei mindig nyitva vannak meghallani azokat, akik szívük mélyéből Őhöz kiáltanak.” (Krisztushoz vezető lépések, 81. o.)

2. a) Isten személyes jelenlétének tudata töltse be imádság közben: „*Aki Isten elé járul, hinnie kell, hogy Ő létezik, és megjutalmazza azokat, akik Őt keresik.*” (Zsid. 11:6/b)

Vágyakozzunk arra, hogy imáink közben Istenre találjunk, hogy személyesen megismerjük Őt. Legyen Jóbhoz hasonlóan ez a kívánságunk: „*Ó, ha tudnám, hogy megtalálom Őt, elmennék szinte az Ő székéig. Elébe terjeszteném ügyemet... hadd érteném meg, mit szólna hozzám.*” (Jób 23:3–5)

„Ne csak Isten áldása után, hanem Isten után is sóvárogjatok! Ismerkedjétek meg Istennel, és csendesedjétek le...” (Gondolatok a Hegyi beszédről, 135. o.)

Ha hiszünk abban, hogy imáinkban személyesen a szent Istenhez szólunk, az Ő jelenlétében vagyunk, fejezzük ki tiszteletünket iránta. Ezért van jelentősége az imádság külső formáinak is. Ha magányunkban imádkozunk, hajtsunk térdet Isten előtt. Tiszteletlenség iránta az is, ha figyelmetlenül, gondolkodás nélkül beszélünk, szóvirágokat ismétlünk imáinkban. Ne ismétlünk meg imádság közben Isten nevét meggondolatlanul, hanem mindig tiszteletteljesen és bizalommal szólítsuk meg.

Ellen White tanácsa is segít abban, hogy Isten valóságának és jelenlétének tudata belénk vésődjön: „Tanulj meg hangosan imádkozni ott, ahol csak Isten hall.” (Review and Herald, 1884/17.)

b) Teljes nyugalmat, elcsendesedést igényel az ima: „Hallanunk kell, hogy Isten személyesen szól hozzánk. Ha bennünk elhallgatott már minden más hang, ha elcsitultan, nyugodtan várjuk Őt, akkor lelkünk csendjében meghalljuk a Mindenható szavát...” (A világ reménye, 206. o.)

Nemcsak a külső zajokat, nyugtalanságot kell elhárítanunk, hanem zaklatott gondolatainkat, indulatainkat is le kell csillapítanunk. Ezért az legyen az első kérésünk, amikor Isten jelenlétébe kerülünk, hogy Ő teremtsen nyugalmat, csendet bennünk.

3. Időt kell szakítanunk az ilyen elmélyült imára!

a) Milyen következményei vannak az időhiánynak, amikor túlságosan sietünk az imádsággal? „Nagyon sokan vannak, akik még az áhítat idején sem nyerik el az Istennel való közösség áldásait. Túlságosan sietnek. Gyors léptekkel lépik át Krisztus áldásos jelenlétének küszöbét. Talán időznek rövid ideig a szent határokon belül, de nem várják meg Isten tanácsait, nincs idejük arra, hogy isteni Mesterük mellett maradjanak, és így életük terheivel térnek vissza a munkához. Időt kell szakítanunk arra, hogy Istenre gondoljunk, hogy imádkozzunk, s testi és szellemi erőnk megjavulását várjuk...” (Nevelés, Hit és ima c. fejezet)

b) Ne mondjuk, hogy erre nincs időnk! A legsúfoltabb, legfárasztóbb napon is szakítsunk időt az ilyen imára! Dánielre hárult a nagy babilóniai birodalom igazgatásának gondja, de naponként háromszor is keresett lehetőséget az imára (Dn. 6:10).

Jézus sokszor a segítségére váró tömeget hagyta ott, hogy egyedül imádkozzon: „...és nagy sokaság gyűlt egybe, hogy Őt hallgassák, és hogy általa meggyógyuljanak a betegségeikből. De Ő félrevonult a pusztákba, hogy imádkozzék.” (Lk. 5:15–16) „Egyetlen életet sem terhelte több munka és felelősség, mint Jézus életét. Mégis sokat imádkozott! Félbeszakította munkáját, hogy a magányban zavartalan közösséget tartson fenn mennyei Atyjával...” (A világ reménye, 205. o.)

Mi se engedjük meg, hogy időnket, gondolatainkat teljesen lekösse mindennapi munkánk. Ne engedjük, hogy bármi is elvonjon attól, hogy Istennel lehessünk. „Inkább adjuk fel önző céljainkat, semhogy elhanyagoljuk a közösséget Istennel... Időt kell szánnunk az imádkozásra. Ha megengedjük,

hogy gondolatainkat világi érdekeink kössék le, lehet, hogy az Úr majd úgy ad időt nekünk, hogy elvonja tőlünk bálványainkat: az aranyat, a házakat, vagy a földet.” (A nagy küzdelem, 430. o.)

4. Igen nagy a reggeli imádság jelentősége. „Isten! *En Istenem vagy Te, jó reggel kereslek Téged; Téged szomjúhoz lelkem, Téged sóvárog testem a kiaszott, elepedt földön, amelynek nincs vize.*” (Zsolt. 63:2) Reggel még előttünk van az egész nap, kérhetjük Isten vezetését, tanácsait, mennyei erőt, Szentlelke befolyását a nap folyamán. A nap első óráiban még frissek vagyunk, ezért szakítsunk több időt az imádságra, mint este, hogy így egész lényünk átítatódjon Isten Lelkével, és tapasztalhassuk vezetését. Így hat ki egész napunkra a reggeli imádság.

„Minden reggel első dolgokat legyen felajánlani magatokat Istennek. Így imádkozzatok: »Fogadj el, Uram, a te tulajdonodnak. Összes terveimet lábaidhoz teszem. Használj fel ma is szolgálatodra. Maradj velem, s engedd, hogy minden munkámat kedvedre végezzem.« Ez mindennapi kötelességetek legyen. Minden egyes reggel újból szenteljétek magatokat az Úrnak... Így adjátok át, ajánljátok fel Istennek napról napra életeteket, hogy az mindinkább átalakuljon és hasonlóvá legyen Krisztus életéhez.” (Krisztushoz vezető lépések, 59. o.)

5. Mit tartalmazzanak imáink?

a) Isten hív bennünket: ismerjük meg Őt, lépünk vele közösségre, kérjük áldásait. „*Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelgettetek, és én megnyugosztalak titeket.*” (Mt. 11:28)

„Mennyei Atyánk arra vár, hogy ránk árasztassa az áldások teljességét. Kíválságunk, hogy szüntelenül meríthessünk és ihassunk határtalan szeretetének forrásából. Nem különös-e mégis, hogy olyan keveset imádkozunk?” (Krisztushoz vezető lépések, 77. o.)

Kíválság az, hogy a hatalmas, Teremtő Istennel beszélgethünk, hogy „*közel van hozzánk a mi Istenünk, valahányszor hozzá kiáltunk*” (V. Móz. 4:7). „Csodálatos dolog..., hogy méltatlan és tévelygő emberek felküldhetik könyörgéseiket Isten-

hez. Kívánhat-e halandó ember annál magasztosabbat, mint hogy érintkezhet, összekapcsolódhat a végtelen Istennel? Gyenge, bűnös emberé az a kiváltság, hogy Teremtőjével beszélhet. A szavak, amelyeket ajkunkon kiejtünk, eljutnak a mindenség Uralkodójának trónusáig.” (Üzenet az ifjúságnak, 177. o.)

b) Adjunk hálát az elvett áldásokért!

Isten vágyakozik arra, hogy hálaunkat kifejezzük iránta: „*Isten akaratára*” az, hogy „*mindenben hálát adjunk*” (I. Thessz. 5:8). Jézus egy alkalommal tíz leprást gyógyított meg, de csak egy jött vissza hozzá megköszönni. Jézust fájdalmasan érintette ezeknek az embereknek a hálatlansága (Lk. 17:17–18). Hányszor okozunk mi is szomorúságot Istennek, mert nem fejezzük ki hálaunkat áldásaiért!

„Úgy várja hálaunkat, mint az anya szeretett gyermekének elismerő mosolyát. Szeretné, ha megértenénk, milyen komolyan és gyengéden vágyakozik utánunk...” (Gondolatok a Hegyi beszédről, 86. o.)

„Napról napra részesedünk Isten kegyelmének ajándékaiban, és mégis milyen keveset magasztaljuk és dicsőítjük azért, amit velünk cselekedett.” (Krisztushoz vezető lépések, 84. o.)

c) Valljuk meg Istennek bűneinket, s kérjük, hogy törölje el azokat, és tisztítson meg bennünket. „*Vétkemet bevallám néked, bűnömet el nem fedeztem. Azt mondtam: Bevallom hamisságomat az Úrnak – és Te elvetted rólam bűneimnek terhét.*” (Zsolt. 32:5) Kérjük, hogy Ő vizsgálja meg szívünket, gondolatainkat, mutasson rá bűneinkre. Ha felismertük, hogy megszegtük Isten valamelyik parancsolatát, azonnal forduljunk Őhozzá bűnbocsánatért.

„Az őszinte bűnvallomásnak mindig egyedi jellege van, és személyes bűnököt ismer be... Minden beismerés határozott és tárgyilagos legyen, és azokra a bűnökre vonatkozzék, amelyeket elkövettünk.” (Krisztushoz vezető lépések, 33. o.)

d) Kérjük Istentől megígért áldásait! Imádkozhatunk bűnbocsánatért, személyes szükségleteinkért, mennyei vezetésért, erőért. Kérhet-

jük Istentől, hogy másokért közbelépjen, hogy megtérésüket vagy gyógyulásukat munkálja. Ha kéréseinket Isten elé tárjuk, higgyünk abban, hogy Ő meghallgatja imánkat, és a megfelelő időben a legjobbat teszi majd az életünkben. Ezért a legnagyobb bizalommal forduljunk Őhozzá, hiszen „Isten minden kincse rendelkezésünkre áll, a jelenlegi és az eljövendő világé is”. (Gondolatok a Hegyi beszédről, 113. o.)

6. Imádságunkra azonnali válasz: az Istentől jövő mennyei erő. „*Erőt ad a megfáradottnak, és az erőtlen erejét megsokasítja. Elfáradnak az ifjak és meglankadnak, megtántorodnak a legkülönbek is. De akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a saskeselyűk, futnak és nem lankadnak meg, járnak és nem fáradnak el!*” (Ésa. 40:29–31)

Sokan úgy gondolják, hogy imáinkra csak akkor kapunk választ, amikor Isten valamilyen konkrét kérésünket teljesíti. Isten azonban azonnal válaszol: mennyei erőt, lelki békeséget kaphatunk tőle minden imádságnál. „Szükségünk van Isten Szentlelkének felemelő befolyására. Ha ezt elnyerjük, új élettel töltetünk meg: a gyenge test, az elfáradt agy felüdül, és a szív könnyebb lesz.” (Nevelés, Hit és ima c. fejezet)

Ezért van a legnagyobb szükségünk az imádságra éppen akkor, amikor a legfáradtabbak, legkimerültebbek vagyunk: „Napjainkban minden a lehető legerősebb igénybevételnek van kitéve, úgy, mint soha azelőtt... A létért vívott harcban olyan roppant erő válik szükségesé, amely testet, lelket és szellemet egyaránt felőröl. Ebben az örültséggel határos hajszában Isten szól hozzánk, s meghív bennünket, hogy jöjjünk Őhozzá, és lépünk vele közösségre...” (Nevelés, Hit és ima c. fejezet)

III. KITARTÁS AZ IMÁDSÁGBAN

1. Mit tegyünk, ha imánkra nincs azonnali és látható válasz?

a) Vizsgáljuk meg magunkat, vajon nem választ-e el bennünket Istentől valamilyen rejtett bűn. „*Ímé, nem oly rövid az Úr keze, hogy meg*

ne szabadíthatna, és nem oly süket az Ő füle, hogy meg nem hallgathatna. Hanem a ti vétkeitek választanak el titeket Istenetektől, és bűneitek fedezték el orcáját tielőttetek, hogy meg nem hallgatott.” (Ésa. 59:1–2)

„Ha igazságtalanságot rejtegetünk a szívünkben, és tudatosan vétkezünk, az Úr nem hallgat meg bennünket. Csak a bűnbánó és öszszetört szív imája kedves előtte. Ha minden felismert igazságtalanságot jóvátettünk, remélhetjük, hogy Isten meghallgatja kérésünket.” (Krisztushoz vezetõ lépések, 78. o.)

Bűnbocsánatra is csak akkor várhatunk, ha mi is készek vagyunk, akár „betvenszer hétszer is” megbocsátani másoknak (Mt. 18:22, 38).

b) Ne veszítsük el hitünket Isten ígéreteiben, kitartóan imádkozzunk tovább! „Az imádságban állhatatosak legyetek, vigyázzván abban hálaadással.” (Kol. 4:2) Jézus is figyelmeztet, hogy az „imádságban meg ne restüljünk” (Lk. 18:1). Higgyünk abban, hogy Isten hallotta imánkat, és nála „megvannak a kéréseink”, nem feledkezett meg rólunk (I. Jn. 5:14–15).

„Meginthatatlan bizalommal, hittel és kitartással imádkozzunk, mert Isten az ima látszólagos meg nem hallgatásával olykor próbára teszi hitünket... Egyetlen őszinte ima sem száll fel hiába... Krisztus leghőbb vágya, hogy örökségét kimentse Sátán uralmából. De mielőtt külsőleg szabadulhatnánk Sátán hatalmából, előbb bensőleg kell attól szabadabbá válnunk. Az Úr megengedi a próbákat, hogy megtisztuljunk földiességünkötől, önzésünkötől, Krisztusétől elütő jellemtulajdonságainktól... Ne féljünk attól, hogy az Úr nem ügyel gyermekei imáira! Inkább attól féljünk, hogy a próbák és kísértések alatt elcsüggedünk, ezért fel ne hagyjunk imáinkkal!” (Krisztus példázatai, 117. o.)

2. A végső nagy küzdelemben milyen imádságot kell megtanulnunk? „De még most is így szól az Úr: Térjete meg hozzám teljes szívvel; bõjtöléssel is, sírással is, kesergéssel is. És szívetekeket szaggassatok meg, ne ruháitokat, úgy térjete meg az Úrhoz, a ti Istenetekehez; mert könyörülõ és irgalmas Ő;

késedelmes a haragra és nagy kegyelmû, és bânkódik a gonosz miatt.” (Jóel 2:12–13)

A bûn ellen, saját vágyaink, akaratunk ellen kell küzdenünk imádságban. Ez a legkeményebb harc, amit vállalnunk kell, „tusakodni a bûn ellen, vérig ellenállni” a kísértéseknek, amelyek vonzanak bennünket (Zsid. 12:4).

Jézus is ilyen imában való tusakodás, harc árán tudott csak gyõztesen kikerülni minden kísértésbõl (Zsid. 5:7). Jákób „sírt és könyörgött” az Úrnak, hogy bûnbocsánatot és áldást nyerhessen: „Anyja méhében sarkon fogta bátyját, és mikor erõs volt, küzdött az Istennel. Küzdött az angyallal és legyõzte; sírt és könyörgött néki. Béthelben találta meg õt, és ott beszélt velünk.” (Hós. 12:3–4) „Jákób pedig egyedül marada, és tusakodik vala õvele egy férfiú, egész a hajnal feljöveteleig. Aki mikor látá, hogy nem vehet rajta erõt, megilleté csípõjének forgócsontját, és kiméne helyébõl Jákób csípõjének forgócsontja a vele való tusakodás közben. És monda: Bocsáss el engem, mert feljött a hajnal. És monda Jákób: Nem bocsátlak el téged, míg meg nem áldasz engem.” (I. Móz. 32:24–26)

Végső gyõzelmünk feltétele az, hogy megtanuljunk kitartóan küzdeni, könyörögni, tusakodni imádságban: „A nyomorúság és félelem elõttünk álló idõszaka olyan hitet igényel, amely... a legszigorúbb próbák alatt sem gyengül. Mindenkinek ad Isten kegyelmi idõt, hogy erre az idõszakra felkészülhessen. Jákób gyõzött, mert kitartó és el-tökélt volt. Gyõzelme bizonyítéka a kitartó ima erejének. De akik nem akarják önmagukat megtagadni, akik nem tusakodnak Istennel, áldásaiért hosszan és komolyan imádkozva, azok nem is nyerhetik el az áldásokat. Küzdeni Istennel – milyen kevesen tudnak; nem is értik, hogy mit jelent! Milyen kevesen sóvárogják Isten közelségét, megfeszítve lelkük minden erejét. Amikor a könyörgõ lelkén a csüggedés olyan hullámai söpörnek végig, amelyet emberi nyelv ki sem fejezhet, milyen kevesen kapaszkodnak rendíthetetlen hittel Isten ígérétebe!” (A nagy küzdelem, 430. o.)

Ellen White így írja le Isten népe imaküzdelmét, amely által jellemük megtisztul, és Isten Lelkét elnyerhetik: „Láttam egyeseket, akik erõs hittel, szívet tépõ kiáltásokkal küzdöttek Istennel. Arcuk sápadt volt, és olyan mélységes aggodalmat mutatott, hogy elárulta belsõ küzdelmüket. Állhatatosságot és komolyságot fejezett ki az arcuk, homlokukról hatalmas verejtékcseppek hulltak alá... Azok álltak ismét elõttém, akiket az imént sírni és lelkük fájdalmában imádkozni láttam... vonásaikon... már a dicsőség és a világoosság sugarai ragyogtak. Ők már kivívták a teljes gyõzelmet... Ennek a csapatnak a száma csökkent. Egyesek kirostáltattak és elmaradtak az úton. A gondtalanok és közömbösek... nem nyerhették el a gyõzelmet, elmaradtak a többiektõl, és helyüket azonnal mások foglalták el.” (Tapasztalatok és látomások, Rostálás c. fejezet)

FELHÍVÁS

Valósítsuk meg a saját életünkben a helyreállítást: határozzuk el, hogy mindennap egy bizonyos idõt szabadbá teszünk az egyéni áhítatra! Keressünk olyan idõpontot, amikor a helyet és a csendet is biztosíthatjuk magányos imánkhoz, hogy teljesen zavartalanul beszélgethessünk Istennel. Változtassunk megszokott életmódunkon, ha szükséges, hogy megteremthessük az imádság alkalmát. Minden alkalommal törekedjünk arra, hogy sietség nélkül, elmélyülten, és Isten válaszát, áldásait megvárva imádkozzunk. Reggel inkább keljünk fel korábban, hogy legyen idõnk erre. Kérjük Istent, segítsen megvalósítani elhatározásunkat, és semmiképpen ne hagyjuk Sátánnak, hogy megakadályozza naponkénti áhítatunkat! Ne tartozunk a „gondtalanok és közömbösek” közé, akik nem tartják élet-szükségletüknek az imádságot. Ismerjük meg mi is a kitartó imádság erejét!

Hogyan jutott magyar földre az adventüzenet?

(1890–1918)

Mozgalmunk keletkezése hazánkban – feltételezzük – az adventi nép világszéles művének történetében is egyedülálló. Nálunk ugyanis nem előre lefektetett misszióprogram tervei szerint kezdődött a munka; nem is előre megfontolt döntés alapján küldték ki a hármas angyali üzenet valamelyik hírnökét hazánk földjére, hanem egészen különös körülmények játszottak közre, hogy az adventi üzenet hozzánk kerülhessen. Még csak nem is a „macedóniai kiáltás”-hoz hasonló hívás, vagy a távolból felkeltett rokoni vagy baráti érdeklődés visszhangja terelte a figyelmet felénk – mint sok más helyen –, hanem az emberi terven felüli indíték szolgált okul arra, hogy az időszzerű igazság megvesse lábát hazánk földjén.

Körülöttünk mindenfelé – Európa nyugati részén, Oroszországban, a Balkánon és a Közel-Keleten is – már rég kigyúltak a Krisztus-várás mécsesei, sőt a hármas angyali üzenet hírnökei többször át is utaztak hazánk területén anélkül, hogy a munka megkezdésére gondoltak volna. Az adventi üzenet első nyomainak keresésével vissza kell mennünk egészen az 1890. évig – itt találjuk azt a történelmi hátteret, ahol a kezdet kezdetét keresnünk kell. A

rendelkezésünkre álló történelmi adatokból és emlékekből világosan bontakozik ki előttünk az a kép, amely megmutatja, hogyan lépett magyar földre az adventi üzenet.

MIKÉNT TÖRTÉNT?

L. R. Conradi testvér, az európai terület akkori misszióvezetője figyelmét megragadták az erdélyi szombatosokkal kapcsolatos adatok, amikor Andrews testvérnek *A szombat története* c. könyvét német nyelvre fordította. Elhatározta, hogy személyesen utánajár a dolognak, felkutatja és közelebbről tanulmányozza ennek a reformáció korából itt maradt, a szombatot ünneplő keresztény felekezetnek a történetét. Mivel gyakran meglátogatta a balkáni államokat, Konstantinápoly felé vezető egyik útját 1890-ben Kolozsváron megszakította, hogy a helybeli egyetem könyvtárában az erdélyi szombatosokra vonatkozó adatokat és történelmi emlékeket keressen.

Itt megismerkedett dr. Kovács János történelem szakos tudós egyetemi tanárral, a kolozsvári unitárius kollégium vezetőjével, aki kitűnően beszélt az angol nyelvet, és készséggel állt Conradi testvér rendelkezésére. Ennek a kiváló tudósnak a segítségével rátalált – Kővári: *Erdély történelme* c. könyve révén – az erdélyi szombatosok nyomára. Dr. Kovácstól megtudta a bözödújfalui

szombatosok pontos címét, és fel is kereste őket. Bözödújfaluban, a prozelita szombatosok mellett létezett még öt szombatos család (összesen 16 lélek), közöttük Sallós József, a falu bírása, akik nem tértek át a zsidó hitre. Conradi testvér látogatásának további részleteit és eredményeit – a szombatosok között – nem ismerjük.

Kolozsváron dr. Kovács bemutatta Conradi testvért egy német ajkú baptista családnak – Rottmayer Jánosnak és nejeinek –, akik a Brit- és Külföldi Bibliatársulatot képviselték, és már 1846 óta foglalkoztak a Biblia terjesztésével. Ők voltak egyébként az első baptisták Magyarországon. Rottmayerék szeretettel fogadták Conradi testvért és bizonyágtévését. Már az első találkozás elég volt arra, hogy elfogadják a szombat igazságát, valamint az adventi üzenetet.

Rottmayer János és felesége keresztiségre előkészítésének körülményeiről bővebbet nem tudunk, azonban valószínű, hogy több látogatás történt, míg 1892-ben Conradi testvér a keresztiség szentségében részesítette őket. „Így lett az első erdélyi baptistából az első adventista Magyarországon” – jegyzi meg ezzel kapcsolatban Huenergardt János testvérünk idevonatkozó feljegyzéseiben. Ugyanekkor Kolozsvárról megkeresztelkedett még Egyedi Szabó István és Magyarvistáról Kovács János. Ők az

adventizmus első gyümölcsei Erdélyben. Így jutott Magyarországra a hármass angyal üzenet áldott mustármagja.

Mily csodálatos, hogy éppen az erdélyi szombatosok történelmi nyomain jutott el hazánkba az utolsó szombatreformot hirdető népüzenete.

AZ ADVENTMOZGALOM KEZDETE HAZÁNKBAN

Amikor hazánkban úttörő munkáról beszélünk, akkor tulajdonképpen egyetlen fáradhatatlan pionír munkásságát kell ismertetnünk, aki rokonszenves egyéniségével és munkájával kitörölhetetlenül belevéste nevét mozgalmunk magyarországi történelmébe. Ez a mind testi alkatában, mind lélekben nagy férfi: Huenergardt F. János, aki az észak-amerikai Kansasban született. Mint idegen jött magyar földre 1898-ban. Nem ismerte sem népünket, sem nyelvünket, de távozásakor –1918-ban – mégis úgy búcsúzott szeretett magyar testvéreitől, mint ennek a népnek a fia. Mi sem igazolja jobban, hogy ez az ország lett a hazája, és ehhez a néphez tartozónak tekintette magát, mint az adventmozgalom kezdetéről írt rövid történelmi áttekintésének bevezető sora: „A vezető testvérek kérésére a következő sorokat közlöm az adventmozgalom kezdetéről magyar hazánkban...” Neve, személye, lelki arca belevésődött népünk szívébe; munkájában és életének gyümölcseiben itt hagyta önmagát. Szerette ezt a népet, mint pásztor a nyáját. Dolgozott érte, önmagát sem kímélő apostoli hűségével. Életének legszebb idejét – fiatal éveit – áldozta a magyar műnek. Bölcs vezető és puritán életű keresztény volt; a reá bízott üzenet hűséges tolmácsa, aki szóval és tollal bátran, megalkuvás nélkül harcolt Ura ügyéért. Mindenütt ott volt, ahol segíteni, építeni és menteni kellett. Egyéniségében a tetterő és céltudatosság, a szeretetreméltó modor és igazi krisztusi alázatosság egyesült. Szent elhivatottságához méltó magatartása mindenütt szívesen látott vendéggé tette. Fáradhatatlan buzgalommal végezte az evangélizálás munkáját.

Sosem veszette el a helyzet feletti uralmat; a támadások pergőtüzében, a viták feszült légkörében mindig nyugodt és bátor maradt. Önuralma akkor sem csökkent, amikor lépten-nyomon előítélettel és alaptalan vádakkal találta szemben magát. Nagylelkű volt a kultúrember gúnyos kritikájával és a hatóságok meg nem értő magatartásával szemben. Tanult, írt, utazott fáradhatatlanul; épített és nevelt. Szívós kitarása és erős hite bizonyította, hogy Isten bölcs előrelátása helyesen választotta őt a magyarországi munka úttörőjéül, mert feladatának a legkiválóbb módon tett eleget.

Bár itt-tartózkodásának húsz esztendeje alatt az egész Balkán és az Osztrák–Magyar Monarchia – Pozsonytól az Al-Dunáig, az egész Duna-medence soknyelvű népe – a munkaterülete alá tartozott, Ő mégis a magyar műé volt, és értünk tette a legtöbbet és a legszívesebben. Úttörői, vezetői működése alatt ment végbe Magyarországon a legfontosabb építőmunka.

Huenergardt F. János testvér 1897 júniusában érkezett Európába. Egy ideig Németországban dolgozott, majd az Európai Terület 1898-ban Berlinben üléséről konferenciáján azt a megbízást kapta, hogy vegye át Magyarországon a Conradi testvér által megkezdett munkát. Ekkor az egész Monarchia területén csupán a Kolozsváron élő négy testvér képviselte az adventüzenetet.

Naplójegyzetei szerint 1898. augusztus 21-én reggel lépett magyar földre, és aznap délelőtt érkezett Budapestre. A délelőtti órákban felkereste Nagy Györgyné (Szabó M. Anna) testvérnőt, aki Kolozsvárról került fel a fővárosba, a hétgyermekes Engel családdhoz. Ez a testvérnő egyike volt az első erdélyi testvéreknek, és akkor, a jelenlegi Magyarország területén, egyedüli tagja felekezetünknek. Csak tolmács segítségével tudtak beszélni egymással. Érdemes lett volna megörökíteni ezeket a percek, melyeknek szereplői talán nem is tudták a találkozás történelmi értékét, de amelyet az idő nevezetes eseménnyé avatott az adventmozgalom magyarországi történetében. „Ezt a napot, a délutáni órákat a város szép-

ségeinek megtekintésével töltöttem. Végre kifáradtam, és megvártam a Kolozsvár felé induló vonatot a Deák Ferenc tér egyik kőpadján” – írja naplójában testvérünk. Az Engel család gyermekei – akik Nagy testvérnőtől kapták az első tanításokat – egy kivételével mindannyian buzgó követőivé váltak az igazságnak: Moczárné E. Kamilla, a New York-i magyar adventista gyülekezet tevékeny misszionáriusa, férje az ottani magyar mű vezetője. Dr. Lidgené E. Renée az 1910–20-as években Budapesten az ifjúsági munka, az ének- és zenekultúra fejlesztése terén munkálkodott, amelyet Amerikában is folytatott. Özv. Somogyiné E. Jolán testvérnő festőművész, budai gyülekezetünk volt hűséges tagja, később Bostonba költözött. Fejérné E. Rózsi zenetanár 1948-ban kötött szövetséget az Úrral. Az egyetlen Engel fiú, Károly is buzgó munkása lett az Úrnak. Kolozsvári útjáról így ír Huenergardt testvér: „Budapestről reggel érkeztem ide. Poggyászzommal a közeli Kővári telepen, a Kasza utcában a Rottmayer-féle házhoz igyekeztem. Mivel csak németül és angolul tudtam beszélni, hiába kérdezősködtem a cím után, senki sem értett meg.” Elképzelhető, milyen nehéz lehetett testvérünk helyzete egy idegen ajkú országban!

Első állomáshelye Erdély fővárosa: Kolozsvár. Innen utazott ki a szász lakosságú területre – Nagyszében, Brassó és Fogaras vidékére –, ahol két év múlva már meg is alakultak az első gyülekezetek. Aradon végzett munkája alatt, 1898-ban nyerte meg az igazságnak Biletzky Albertet, akit maga mellé vett fordítóul és munkatársul. Az ő segítségével tanulta a magyar nyelvet, olyan bámulatos eredménnyel, hogy másfél év után már tolmács nélkül, magyar nyelven tartotta meg első előadását a Kőmáli-szőlő úton lévő gyülekezeti helyiségben. 1900-ig az erdélyi részeken hirdette az üzenetet. Magvetését mindenfelé csodálatos aratás kísérte. Ez idő tájtban Budapest még csak látogatásainak volt célpontja. 1900 telén Kolozsváron tartott előadásainak eredményeként, 1901 tavaszán megkezdte az Ősz B. Mihály felesé-

gével és egyik lányával. A család még ez év őszén felköltözött Budapestre, ahol a Vass grófok Aréna út 7. sz. alatti házának kezelését vette át. Nagy Anna és az Ősz család buzgó és komoly missziómunkája révén biztató érdeklődés kezdődött fővárosunkban. Ez arra készítette Huenergardt testvért, hogy állomáshelyét Budapestre helyezze. 1903 októberében a Retek u. 56. sz. alatti házban bérelt egyszobás lakásba költözött. Isten együtt dolgozott hűséges szolgálójával és segítőtársaival. 1903 novemberében az Aréna út 7. sz. alatt megnyílt az első imatermünk, ahol Huenergardt testvér azonnal meg is kezdte a sorozatos előadásokat. Ennek az első nyilvános munkának eredményeképpen 1904 elején megkeresztelkedtek az első budapesti testvérek: Bósz Ferencné, Tokos Gábor és Valasek Lajosné. Most már megalakulhatott kilenc taggal a budapesti gyülekezet, amelynek vezetője Ősz B. Mihály volt. A kis gyülekezet a következő esztendőben továbbköltözött a Rottenbiller utcába, majd innen is továbbvándorolt a Wesselényi utcába és a Rákóczi útra, míg végül 1914-ben a Baross u. 88. sz. alá helyezte át hajlékát.

A fővárosban megindult munkával párhuzamosan lassan vidéken is teret nyert az üzenet. 1902-ben Békéscsabán a nazarénusok között támadt érdeklődés, amelynek első gyümölcsseit Huenergardt testvér az 1903-ban megkeresztelt tíz újabb lélekkel gyülekezetté szervezte. 1905 októberében Kelemen István testvér a városban nyilvános előadásokat tartott. Mindvégig nagy érdeklődéssel kísért sorozatát 1906 februárjáig folytatta, amelynek eredményeként a gyülekezet taglétszáma 27-re emelkedett. 1909-ig hazánkban csak két gyülekezet létezett: a budapesti és a békéscsabai. Utánuk létesült 1909-ben a gyulai, majd 1910-ben a gyulavári gyülekezet.

Magyarországi művünk szervezeti keretét 1900-ban nyerte, amikor a Keletnémet Unió kebelén belül az akkori egész Osztrák–Magyar Monarchia területét „Magyar Misszióterület” néven – Huenergardt testvér vezetése alatt – szervezték meg.

A terület IV. konferenciáját 1904-ben Budapesten, az Aréna úti gyülekezeti helyiségben tartották Conradi, Erzberger és Mathe testvérek jelenlétében. Ez alkalommal jelentős határozatokat hoztak a mű fejlesztése érdekében. A 2. számú határozat kérte az uniót, küldjön Magyarországra néhány kiképzett betegápoló testvérnőt, egészségügyi művünk kiépítése érdekében. Ugyancsak döntés történt az Úr szolgálatára alkalmas testvérek iskolai kiképzésére vonatkozólag is.

A következő jelentős fordulat művünk szervezeti fejlődésében az 1910. november 23–27-én, Békéscsabán tartott konferencia volt. Itt történt a „Magyar Misszióterület” kettéválasztása. Az erdélyi részt „Transsylvaniai Egyesület” néven külön területté szervezték. A magyarországi rész „Magyar Misszióterület” néven Huenergardt testvér vezetésével külön szervezet lett. Tisztviselői: Zeiner Alajos jegyző, Severin B. pénztáros, Trautman L. a szombatiskola és traktátegyesület vezetője. A prédikatori kar három felszentelt és három utazó prédikatorból állt, volt továbbá nyolc Biblia-munkás, egy ápolónő és hét könyvevangélista. Ezen a konferencián szentelték fel az első magyar prédikátort: Kelemen István testvérünket. 1911. november 22–26-án Budapesten, a régi Országházban tartott konferencián további újjászervezéssel találkozunk. A „Magyar Misszióterület”-et három részre osztják. Az új munkamezők: Középmagyar Egyesület, Északmagyar Misszióterület és a Nyugatmagyar Misszióterület.

Az egymást gyorsan követő szervezési változtatások mutatják, hogy a magyar mű az 1904–1911 közötti időben a későbbi erőteljes fejlődés alapjai fektette le.

A Brassóban 1909. november 18–22-ig tartott IX. évi gyűlés elhatározta, hogy az üzenetnek magyar földön való gyorsabb terjesztése céljából, a szükséges sátor megvételeire külön gyűjtésre és az adományok felajánlására szólítják fel a közönséget. Ennek a megmozdulásnak az volt az eredménye, hogy 1911-től kezdve, a nyári hónapok alatt, az ország különböző városaiban tartot-

tak sátor-összejöveteleket, amelyeken több száz főnyi tömeg hallgatta üzenetünket. Ilyen sátor-összejövetelek voltak pl. 1912-ben július–szeptember között Budán, 1913-ban Miskolcon, Kőszegen és Kiskunfélegyházán, sőt a Duna-unió alakuló konferenciáját is 1912. július 7–15-ig sátorpavilonban tartották.

1911 decemberében a hamburgi Vallásos Iratok Nemzetközi Kiadóvállalata könyvlerakatot létesített Budapesten. Az ország egész területét innen látták el azután könyvekkel és folyóiratokkal. A mű későbbi fejlődésére ez nagy hatással volt.

Az 1911. évvel az úttörő korszak lezárult. Ma már csak néhány adat, egy-egy fennmaradt, elfakult akta vagy irat tanúskodik róla. Itt-ott még érdekes történeteket tudnak elmondani e korból idősebb testvéreink...

Látva elődeink áldozatkész, az első szeretet tüzével áthatott, gazdag hitbéli tapasztalatokkal megáldott életét, segítsen Isten bennünket, hogy új megerősítést, szilárd bizonyosságot nyerjünk mennyei elhívásunkban! *„Ti pedig választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, megtartásra való néptömegek, hogy hirdessétek annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az Ő csodálatos világosságára hívott el titeket.”* (I. Pt. 2:9) *„Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében, tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam néktek: és ímé én tiveletek vagyok minden napon, a világ végezetéig.”* (Mt. 28:19–20)

A közösségünk belső életét érintő kérdések kapcsán ismét előtérbe került Robert H. Pierson testvér 1978-ban elmondott búcsúbeszéde, amelyben bejelentette és egyben megindokolta elhatározását, hogy lemond a generálkonferencia elnöki tisztségéről. Az alábbiakban teljes terjedelmében közöljük a generálkonferencia 1978-as őszi ülészakán elhangzott, a mai időkre vonatkozóan is sok tanulságot tartogató elnöki beszédet.

„Kelj fel és világosodjál!”

Utoljára állok előttetek, egyházam, egyházatok és egyházunk vénei előtt, mint a nagy felelősség hordozója. Néhány szót szeretnék szólni hozzátok.

Alapgondolatul Nil testvér és felesége írását veszem, amelyben leírják azt a folyamatot, hogyan lesz valamely vallási mozgalmából egyház. Állításuk szerint a mozgalom leggyakrabban az egyház elvilágiasodása és formai-sága elleni tiltakozásként keletkezik, és elsősorban a szegényebb hívők között terjed. A gazdagabbak nem támogatják, mivel nem népszerű, megvetett és üldözött, s ha csatlakoznának hozzá, túl sokat veszítenének.

A mozgalom lelkes hívei erősen ragaszkodnak a mozgalom szabályaihoz és hittételeihez. Minden híve szabad elhatározása szerint csatlakozik hozzá, és minden egyes tagja pontosan tudja, miben hisz. A szervezet kezdetben fejletlen, nincs sok vagyona, épülete. A mozgalom éberén őrökdi hívei viselkedése felett, és mércéi szigorúak. Prédikátorai – akik leginkább laikusok – azért kezdenek prédikálni, hogy Istennek szolgáljanak. Nem nagyon törődnek azzal,

hogy mások mit gondolnak vagy mondanak a mozgalomról.

És ezután megszületik a második generáció. A szaporodás szükségessé teszi a szervezettséget és az épületeket. A hívők gazdagabbak lesznek, mert szorgalmasak és takarékosak. Ahogy nő a gazdagság, a buzgalom alábbhagy. A hívők gyermekeinek többé nincs szükségük arra, hogy súlyos vívódások árán döntsék el, csatlakoznak-e a mozgalomhoz, vagy sem. Sőt, azt sem feltétlenül fontos tudniuk, hogy mit hisznek. Nem szükséges, hogy kidolgozzák a mozgalom szabályait és hittételeit. Ezt már mind elvégezték helyettük. A prédikátorokat kinevezik, megválasztják, és csak ritka esetben jelentkeznek önként.

A harmadik nemzedékben a szervezet tovább fejlődik, és intézmények alakulnak. Szükség mutatkozik újabb iskolaépületekre, amelyek tovább ápolják az atyák hitét. Több művelődési intézmény alakul. A mozgalomnak figyelmeztetnie kell híveit, hogy tartsák meg a mozgalom szabályait, ugyanakkor alacsonyabb lesz a mérce. Nincs többé olyan szigor a közösség szabályai ellen vé-

tők kizárása tekintetében sem. A missziólelkület kialszik. Nagyobb figyelmet fordítanak a más mozgalmakkal és egyházakkal való kapcsolatok felvételére. Az előljárók tanulmányozzák hitük terjedésének jobb módszereit, néha jutalommal és elismeréssel serkentik munkára a hívőket. A mozgalom fiatal tagjai kifogásolják, hogy külsőleg másmilyennek kell lenniük, mint a többieknek, és mind gyakoribbak a vegyes házasságok.

A negyedik nemzedékben már bejáratódott a gépezet, és minden úgymond gépiesen történik. Az adminisztráció kibővül, ezzel egy időben csökken a gyülekezetekben dolgozó prédikátorok száma. Nagygyűléseket tartanak, amelyeken meg kell határozni a doktrínákat. Mind több iskolát, egyetemet és szemináriumot alapítanak, amelyek a világi elismerést és a világgal való kiegyenlítődést keresik. Felülvizsgálják az álláspontokat, és korszerűsítik a módszereket. A figyelem a modern művelődés felé irányul. Felébred az érdeklődés a művészet, a zene, az építészet és az irodalom iránt. A mozgalom igyekszik megtalálni helyét a társadalomban, miközben olyan

tevékenységgel foglalkozik, amely népszerűséget szerez neki. Az istentiszteletek formálisak lesznek. A mozgalmat most már elfogadta a világ, elfogadták azok is, akiknek szavuk mérvadó. A mozgalmából egyház lett.

Testvérek! Ennek sohasem szabad megtörténnie a hetednap Adventistákkal! Ez nem is fog megtörténni velünk. Mi nem vagyunk egy egyházzal több – mi Isten egyháza vagyunk!

Azonban ti, akik ma velem együtt ebben az egyházban vagytok, ti vagytok azok, akiket Isten azzal a feladattal bízott meg, hogy ez ne történjék meg.

Testvéreim! Már érezhető azoknak az alattomos erőknél a működése, amelyek megkezdték romboló munkájukat.

Sajnos, vannak egyházunkban olyanok, akik kételkednek Mózes első könyvének fejezeteiben, akik kételkednek a prófétaság Lelkének a Föld keletkezéséről írott sorai-ban, és akik burkoltan vagy kevésbé burkoltan támadják a prófétaság Lelkét. Vannak, akik e reformálókra és a modern teológusokra hivatkoznak mint a hetednap Adventisták hitelveinek forrására. Olyanok is vannak, akik

kifejtik, hogy már belefáradtak ezekbe „az elavult adventista frázisokba”. Egyesek szeretnének megfedkezni szeretett egyházunk mércéiről. Irigy pillantásokat vetnek a nagy egyházak felé, és azzal igyekeznek megnyerni jóindulatukat, hogy mindent elvetnek, ami csak megkülönböztet és elválaszt bennünket tőlük. És végül olyanok is akadnak közöttünk, akik a világ útján szeretnének járni.

Szeretett testvéreim! Ne engedjétek, hogy ez megtörténjék. Nagyon komolyan és szívből kérlek benneteket, ne engedjétek! Felszólítom semináriumainkat, iskoláinkat és egyetemeinket, a tanárokat és a teológusokat, hogy ezt ne engedjék meg! Mi nem hetednapig anglikánusok vagy hetednapig lutheránusok vagyunk – mi hetednapig adventisták vagyunk. Isten utolsó gyülekezete vagyunk, amely Isten utolsó üzenetét hirdeti.

Ti olyan emberek vagytok, akikre Isten számít, hogy a Hetednapig Adventista Egyházat mint Isten maradék egyházát győztes egyházzá tegye.

Ellen G. White azt írja: „Borzalmas veszedelem fenyegeti azokat, akik az Úr művének felelősségét hordozzák – olyan veszedelem, amelynek gondolatára megremegek.” (2SM, 391. o.) Ezékiel próféta könyvében ezt olvassuk: „És keresék közülük valakit, aki falat falazna, és állna a törésen élőlömbe az országért, hogy el ne pusztítsam azt.” (Ezék. 22:30) Hiszem, szeretett testvéreim, hogy Isten olyan embereket keres, akik rettenthetetlen vezetők, akik Isten gyülekezetét és igazságát az életüknél is

jobban szeretik, akik az Ő felügyelete alatt indulnak el, és országába vezetik az egyházat. Nem könnyű az előttünk álló feladat. Ha jól értem, amit a Biblia és a próféta Lelke mond, akkor a megpróbáltatásnak és a nyomorúságnak olyan ideje áll előttünk, amelyet ez az egyház és ez a világ sohasem élt át.

Az Úr szolgálja így szól: „Lelkünk ellensége buzgón igyekezett elterjeszteni a hírt, hogy a hetednapig adventisták között nagy megújodásnak kell végbemennie, és hogy ez a megújodás egy nap át-szervezéséből és azoknak a hittételeknek az elvetéséből áll, amelyek hitünk oszlopai. Milyen következményekkel járna, ha egy ilyen megújodás csakugyan megtörténne? Hitelveinket, amelyeket Isten adott maradék egyházának, elvetnénk, és megváltoztatnánk a vallásunkat. Alapelveinket, amelyek szerint tevékenykedtünk az utóbbi ötven esztendőben, tévedésnek tartanánk. Új szervezet jönne létre. Más könyveket kellene írni. Bevezetnénk egy ésszerű filozófiai módszert. Az efféle módszer alapítói járnak a városokat, és nagyon jó munkát végeznének. A szombatot természetesen egészen könnyen vennék, meg Istent is, aki megalapította. Semmi sem állhatná útját ennek a mozgalomnak. A vének prédikálnák, hogy az erény jobb a szenvedélynél, azonban azzal, hogy félretennék Istent, emberi erőre támaszkodnának, amely Isten nélkül sem ér.” (1SM, 204–205. o.)

Az adventista egyház már sok évvel ezelőtt szembetalálta magát egy ilyenféle „megújodás”

végrehajtásával és egy ilyen „módszer” bevezetésével. Azok között vagyunk, akiknek az effajta „megújodóknak” még újszerűbb és keményebb támadásait kell visszavernünk, akiknek a természet ugyanolyan alattomos és ördögi, mint az előbbieknél. Ez utóbbi támadások következményei rombolóbbak lesznek, mint az előbbieké. Testvéreim! Kérlek benneteket, tanulmányozzátok azokat a veszélyeket, amelyek egyházunkat fenyegetik, és Isten segítségével a hívőket is készítsétek fel, hogyan védjék ki ezeket.

„Isten olyan embereket hív, akik képesek szembe-szegülni a veszedelemmel, olyan embereket, akik a válság pillanatában nem állnak át az ellenség oldalára.” „A végső összeütközés felé közeledünk. Nem lehetünk megalkuvók. Nem rejthetjük el zászlónkat. Amikor a harc hevessé válik, senki se bizonyuljon árulónak. Nem rejthetjük el fegyverünket, a küzdelemben nem adhatunk előnyt Sátánnak.” (Review and Herald, 1903. XI. 5.; 1892. XII. 6.)

Ezenkívül szeretném felhívni a figyelmeteket Ellen White-nak arra a látomására, amelyben egy jéghegy felé úszó hajót látott. Ezt írja: „Abban az irányban, magasan a hajó felett, kiemelkedett a vízből egy óriási jéghegy. Hallatszott a parancsszó: »Ütközzünk meg vele!« A gépész gőzt adott, a kormányos pedig habozás nélkül a jéghegy felé irányította a hajót. Nagy recsenéssel ütődött a hajó a jéghegynek. Érezni lehetett a borzalmas ütést. A jéghegy darabokra zúródott, és minden darabja mennydörgéshez hasonló

robajjal hullott a fedélzetre. Az utasokat megrázta az ütés ereje, de mindenki életben maradt. A hajó is megrongálódott, behorpadt, úgy megremegett, mintha élőlény lenne, de azután ment tovább a maga útján. – Jól tudom, mit jelent ez a kép. Utasítást kaptam, és a parancsnokunkhoz hasonló hangon kiejtett szavakat hallottam: »Ütközz meg vele!« (1SM, 205–206. o.)

Isten művének kedves munkatársai! Talán nem is annyira a távoli jövőben nektek is a kísértéseknek ugyanezzel a jéghegyével kell szembenéznetek. Kérem Istent, adja meg nektek kegyelmét, bátorságot és bölcsességet!

„Milyen csodálatos ez a gondolat, hogy a nagy küzdelem a vége felé közeledik. A mű befejezésekor veszélyek leselkednek ránk, és nem tudjuk, hogyan álljunk ellent nekik; de ne feledjük el, a három nagy mennyei erő a segítségünkre van, az isteni kéz tartja a kormányt, és Isten megvalósítja szándékát. Összegyűjt a világból egy népet, amely igazságban szolgálja Őt.” (2SM, 391. o.)

Kedves testvéreim! Nagyszerű ez a biztonság, amelyet az Isten által ránk bízott munka végzésekor érezhetünk. Ez a munka egyetlen embertől sem függ, ez a munka az Istennel való viszonyunktól függ. Egyetlen módon nézhetünk szembe a jövővel, ha a kereszthez megyünk. Az az egyház, amely arra néz, aki az életét adta érte a Golgotán, sohasem veszhet el.

Köszönöm testvéreim, hogy abban az előjogban volt részem, hogy negyvenöt évig szolgálhattam az egyházat. Az Úr áldjon meg benneteket!

A politikához fűződő kapcsolatunk

A közelgő parlamenti választásokra tekintettel közöljük Ellen G. White gondolatait, amelyeket a politikai kérdésekben való állásfoglalásról írt *Az evangélium szolgálói* c. könyv „Módszerek” fejezetében.

Azoknak, akik gyülekezeteinkben vagy iskoláinkban Biblia-tanítással foglalkoznak, nem szabad államférfiak vagy politikai rendszabályok ellen nyilatkozniuk, mert hallgatóikat felkavarják, és arra befolyásolják őket, hogy kedvenc nézetüket védelmezzék. Még azok között is, akik azt állítják, hogy hiszik a jelenvaló igazságot, vannak egyesek, akik hagyják magukat rávenni, hogy érzelmeiket és politikai állásfoglalásukat hangoztassák, s ezáltal a gyülekezetben zavart idéznek elő.

Az Úr azt szeretné, hogy népe napirendre térjen a politikai kérdések felett. E dolgokban a hallgatás: ékesszólás. Krisztus felhívja követőit, hogy egyek legyenek a tiszta evangéliumi alapelvekben, amelyeket Isten világosan kinyilatkoztatott. Mi egy politikai pártra sem adhatjuk szavazatunkat, mert nem tudjuk, hogy kire szavazunk. Nem is vehetünk részt semmiféle politikai megmozdulásban. Nem munkálkodhatunk azok tetszésére, akik arra használják befolyásukat, hogy a vallásszabadságot csorbítsák, és akik nyomást gyakorolnak felebarátaikra, hogy a vasárnapot tartsák nyugalomnapnak. Ez a hét első napja, és nem az a nap, amelyet tisztelnünk kell. Hamis nyugalomnap, és Isten népének tagjai nem vállalhatnak közösséget azokkal az emberekkel, akik ezt a napot dicsőítik, Isten törvényét megszegik, és eltiporják az Ő munkáját. Ezért Isten népe ne adja szavazatát arra, hogy ilyen emberek hivatali vezetők legyenek; mert ha ezt teszik, részeseivé válnak azoknak a bűnöknek, amelyeket e tisztviselők elkövetnek.

Semmilyen körülmények között sem kockáztathatjuk alapelveinket azáltal, hogy olyan véleményekre és előítéletekre hallgatunk, amelyeket az Isten népével való összeköttetésünk előtt vallottunk. Mi az Úr nyájához tartozunk, és ne az ellenség, hanem Krisztus oldalán harcoljunk, ahol érzésben, cselekedetben, lélekben és az Ő követésében teljes egységet alkothatunk. Az őszinte keresztények szőlővesszők az igazi szőlőtőkén, és ugyanazt a gyümölcsöt termik, mint a tő. Egy érte-

lemben, egységben cselekszenek Krisztus követésében. Nem politikai jelvényeket, hanem Krisztus jelét viselik majd.

Mit tegyünk hát? Hagyjuk a politikai kérdéseket! „*Ne legyetek hitetlenekkel felemás igában, mert mi szövetsége van igazságnak és hamisságnak, vagy mi közössége a világosságnak a sötétséggel? És mi egyezsége Krisztusnak Béliállal? Vagy mi köze hívőknek hitetlenhez?*” (II. Kor. 6:14–15) Mi közössége lehet a két pártnak? Közösség vagy összeköttetés nem jöhet létre közöttük.

A *közösség* szó jelentése: részt venni, társulni. Isten a legvilágosabb képet használja, hogy megmutassa: világi emberek és azok között, akik Krisztus igazsága szerint igyekeznek élni, ne legyen szövetségi kapcsolat. Mi közössége lehet a világosságnak a sötétséggel, és az igazságnak az igazságtalansággal? Semmi. A világosság az igazságot, a sötétség az igazságtalanságot jelenti. A keresztények a sötétségből a világosságra jöttek ki, Krisztus jellemét öltötték fel, s magukon viselik az igazság és engedelmesség jelét. A Krisztus földi élete által képviselt szent és fenséges alapelvek kormányozzák életüket...

Felszólítom testvéreimet, akik a nevelésben foglalkoznak, hogy változtassák meg cselekedeteik természetét! Hibát követnek el, ha kapcsolatban állnak bármely politikai párttal, vagy szavazatukkal támogatják azt. Isten népének nevelői, prédikátorai, Biblia-munkásai ne vegyenek részt politikai megmozdulásokban. Polgárjogaik a mennyben vannak. Az Úr választott, szent nemzetté hívta el őket. Egyházában nem akar szakadásokat, népe egységben éljen.

Talán az a dolga a hívőknek, hogy a politika által ellességeket szerezzenek maguknak? Nem! Krisztus országát követiként éljenek, és azt a zászlót lobogtassák, amelynek felirata: „*Isten parancsolatai és a Jézus hite.*” (Jel. 14:12)

A hívők különleges munka és különleges üzenet terheit hordozzák. De ez mindnyájunk személyes felelőssége, amelyet a világegyetem, az angyalok és az emberek előtt kell hordoznunk. Isten nem kívánja, hogy befolyásunkat a világgal összeköttetésbe lépve érvényesítsük, és politikai kérdésekkel foglalkozzunk. Isten akarta az, hogy Krisztus teste részeként személyes közösségben éljünk a fejjel. Krisztus a mi fejedelmünk, és mint alattvalói, az Isten által adott munkát kell végeznünk...

Isten gyermekei tartsák magukat távol a politikától és a hitetlenekkel való bármilyen szövetségtől! Érdekeiket ne kapcsolják össze a világ érdekeivel. „Tegyetek bizonyosságot a velem kötött szövetségről – mondja Krisztus –, szilárdan álljatok, mint az általam kiválasztott örökség, mint oly nép, amely buzgó a jó cselekedetekben.” Ne vegyetek részt politikai vitákban! Különüljete el a világtól, és ne vigyetek a gyülekezetbe vagy az iskolába olyan nézeteket, amelyek vitát vagy bizonytalanságot okoznak. A viszály olyan erkölcsi méreg, amely önző emberek által terjed. Isten azt akarja, hogy szolgálói tiszta értelemmel és nemes jellemmel rendelkezzenek, és befolyásukkal az igazság erejéről tanúszkodjanak.

A kereszténység nem rendszertelen, érzelmekre alapozott élet. Az igazi keresztény az Isten által meghatározott munka elvégzésén fáradozik. Befolyása értékes erő, amelyet nem szabad összekapcsolni a politikával, vagy a hitetlenekkel kötött szövetséggel. Isten legyen az evangéliumhirdetés központja! A Szentlélek munkája által minden lélek választ nyer kérdéseire.

„Mert közülünk senki sem él önmagának.” (Rm. 14:7)
Bárcsak mindazok, akiket csábít a politika, arra gon-

dolnának, hogy minden cselekedetük befolyást gyakorol másokra! Ha prédikátorok vagy más, felelős tisztségviselők ilyen dolgokkal törődnek, akkor képtelenné válnak megérteni azokat a gondolatokat, amelyek az embereket foglalkoztatják. Sátán kísértése alatt az események olyan láncolatát indítják el, amelyek következményeiről sejtelmük sincs. Egy-egy Istentől származó cselekedet, szó vagy gondolat – emberek lelkébe jutva – értékes gyümölcsöket terem majd; azonban a Sátán sugalmazta tettekből gyűlölet sarjad, amely sokakat megfertőz. Isten kegyelmének sáfárai óvakodjanak attól, hogy szolgálatuk bármely területén összekössék a szentet a közönséggel!

Több esetben kérték Jézust arra, hogy jogi és politikai kérdésekben hozzon döntést, Ő azonban ezt elhárította magától, mert nem akart ideig való ügyekbe keveredni. Úgy élt világunkban, mint a nagy lelki birodalom feje, azért jött, hogy megalapozza az igazság birodalmát. Tanítása világosan feltárta azokat a megnemesítő és megszentelő alapelveket, amelyek ezt az országot kormányozzák. Kinyilatkoztatta, hogy Jehova birodalmának kormányzó ereje az igazság, az irgalmaság és a szeretet.

---

tapasztalatok

Isten számon tartja teremtményeit

„*Nemde két verebecskét meg lehet venni egy kis fillérért? És egy sem esik azok közül a földre a ti Átyátok tudta nélkül. Néktek pedig még a fejetek hajszálai is mind számon vannak. Ne féljete azért, ti sok verebecskénél drágábbak vagytok.*” (Mt. 10:29–31)

Isten minden teremtményét számon tartja, még a verebecskéket is, amelyekre nem nagyon figyelünk. Ebben az Isten ellen fellázadt emberi társadalomban is vannak „verebcskék”, akikre az emberek talán nem nagyon figyelnek, de Istennél fejük hajszálai is számon vannak.

Mezőkeresztesen él 82 éves testvérünk, özvegy Nagy Imréné, Jolánka néni, akinek lakásán több évig tartottunk evangélikációs Biblia-órákat, látható eredmény nélkül. Jolánka néni az eredménytelenségbe nem törődött bele, és kért, hogy menjek el vele ismerőseihez, akiről úgy gondolta, nem utasítanak el bennünket. Így jutottunk el az Árpád u. 31.-be, ahol két testvér lakik: Szekeres Mária és Ida. A testvéreket, akik már életük delén túl vannak, Isten régóta tanítja a szolgálatra, az önfeláldozásra. Marika 19 éves volt, amikor egy gerincdaganat miatt – amelyet az orvosok nem ismertek fel

időben – megbénultak a lábai. A Pethő Intézetben tanult meg ismét járni – két bottal, lassan haladva. Később toloszékbe került, azóta 31 év telt el.

Iduska két éves korától nagyothalló, ezért nehezen tanult meg beszélni. Hűségesen gondozza nővérét, vezet a háztartást, ami szinte felülmúlja erejét, mert ő sem egészséges.

Mintegy tíz év telt el azóta, hogy Jolánka nénivel először mentünk hozzájuk. Marika egy évvel ezelőtt kötött szövetséget az Úrral, és örömmel vállalt testvéri közösséget Isten népével. Mindennapi imája, hogy húga is kövesse őt ebben a lépésében. Szíve vágya, hogy rokonságából és a község lakói közül is minél többen megismerjék a Szabadítót. Buzgón érdeklődik a gyülekezet munkájáról, az evangélikációs előadásokról, mint aki imádság által támogatja az Úr munkáját.

Arra kérem *Az Idők Jelei* olvasóit, hogy ismeretlenül is imádkozzatok a fizikailag meggyengült, beteg, és sok szeretetet igénylő társainkért.

Sóvárogva várjuk Isten ígéretének beteljesedését: „*Akkor ugrándo, mint szarvas, a sánta, és ujjong a néma nyelve, mert a pusztában víz fakad, és patakok a kietlenben. Hisz az Úr megváltottai megtérnek, és ujjongás között Sionba jönnek, örök öröm fejükön, vigasságot és örömet találnak, s eltűnik fájdalom és sóhaj.*” (Ésa. 35:6, 10)

Árvai János

Pozsonyi Lászlóné emlékére

Zöldhalom apró település Cegléd és Csemő között. Itt élt testvérünk, Margit néni, leányával, Makráné Erzsikével. Környékbeli testvéreink és barátaink évek óta náluk jönnek össze szombati istentiszteletre. Házuk egy szépen gondozott kert közepén áll. A kertben szőlő, gyümölcs és mindenféle konyhakerti vetemény, a ház előtt fenyőfák, rózsalugasok, orgonabokrok és egyéb cserjék díszlenek. A bejárattól a ház ajtajáig vezető út mentén kora tavasztól késő ősziig nyíló virágok örvendeztetik a betérők szívét.

A lakás falain Erzsike olajfestményei és művész fia rajzai láthatók. A szépség szeretetét Margit nénitől örökölték. Unokája így emlékezik a nagymamára: „Gyermekkoromban sokat voltunk együtt. Őt minden érdekelte, minden kérdésemre választ kaptam tőle. Sokat olvasott, legtöbbit a Bibliát és Ellen G. White könyveit. A történelmet és a botanikát különösen szerette. Minden fa és virág nevét tudta, erdőn, mezőn és a ház körül. Ismerte, gyűjtötte és termesztette a gyógynövényeket, tudta, melyik mire jó.”

Mi volt a titka Margit néni hosszú, tartalmas életének?

1942-ben, 34 éves korában kötött szövetséget Megváltójával. Három gyermeke született, de az egyik lánya fiatalon meghalt tbc-ben. Fiát és leányát nehéz körülmények között nevelte fel – még csak tíz év körüliek voltak, amikor egyedül maradt velük. Kenyerüket nap-számosmunkával, földműveléssel keresték, máról holnapra éltek. Hite és imaélete adott erőt és kitartást

Margit néninek ahhoz, hogy a nehéz terheket, gondokat derűs lélekkel hordozza. Rendkívüli akaraterő, szorgalom és kitartás jellemezte.

1944-ben elhatározta, hogy minden héten böjtölni fog, úgy kéri Isten segítségét gyermekei számára, hogy ők is megtérhessenek. Ettől kezdve szombat reggeltől vasárnap délig semmit nem evett. A család egyébként is nagyon mértékletes volt. Húst csak saját nevelésű baromfiból fogyasztottak, hetenként esetleg egyszer. Fia és Erzsike később követték a hitben.

...A kis házi gyülekezeti alkalmakon csendesen ült a kályha mellett, nemigen szólalt meg, mert a hallása már meggyöngült. De a náluk szolgáló igehirdetők elmondhatják, hogy az igehirdetés kezdetén mindig közelebb húzta székét, és figyelmesen hallgatta a szolgálatot.

Margit néni magas kora ellenére sem hagyta el magát. Még a múlt ősszel is segített a kerti munkában, például Erzsikével ketten szedték fel a kertjükben termelt négy mázsa burgonyát. Erzsike megkérdezte tőle, nem esik-e neheze a hajladozni, nem fáj-e a dereka, lába? – Semmim sem fáj – felelte.

Három héttel a halála előtt kisebb szélütés érte. Rövid kórházi kezelés után hazahozták, és lánya viselte gondját. Fájdalmai akkor sem voltak. Egyre többet aludt, január 6-án lelassult, majd megállt a légzése. Az Úr valóban elaltatta őt. A temetésén sokan vettek részt, rokonok, hittestvérek, szomszédok és ismerősök. Soós Attila és Farkas Ernő testvér a feltámadás és viszontlátás reményével vigasztalták a gyászolókat. Margit néni 2002. április elsején lett volna 94 éves. Áldott legyen az Úr neve példamutató életéért!

Varga Sára

Adventtábor – Törökkoppány, 2002. augusztus 11–18.

Reggeli témák:

GYŐZELEM KRISZTUS ÁLTAL

- I. „Mégkísértetett mindenkben...” (Zsid. 4:15)
Hogyan élt Jézus Krisztus igaz életet?
- II. Ő a mi váltságunk (I. Kor. 1:30)
Bűnrendezés, gyógyulás Krisztus által
- III. Ő a mi kezesünk (Zsid. 7:22)
Jézus közbenjárói szolgálata
- IV. „Valakik pedig befogadják Őt...” (Jn. 1:12)
A fiúság bizonyossága igaz megtérés által
- V. „Akik Krisztus Jézusban vannak” (Rm. 8:1)
Növekedés az igaz életben
- VI. „Amint én is győztem...” (Jel. 3:21)
Az élő hitre jutás tapasztalata

A napközbeni beszélgetések témái:

Megújuló gyülekezeti élet – Evangélizáció a gyülekezet tagjai által – A könyvevangélista módszerek gyakorlati alkalmazása – Krisztus egyháza a végidőben

Esti témák:

FELKÉSZÜLÉS A BEFEJEZŐ MUNKÁRA, A VÉGSŐ VÁLSÁGRA ÉS AZ ELRAGADTATÁSRA

- I. „Mikor pedig ezek kezdenek meglenni” (Lk. 21:28)
Hol tartunk a prófécia beteljesedésében?
- II. „Szórolapát van az Ő kezében” (Mt. 3:12)
A rostálás: Isten népe megtisztítása
- III. „Kérjétek esőt az Úrtól a késői eső idején!” (Zak. 10:1)
Felkészülés a Szentlélek kiárasztására
- IV. „Buzgó lón az Úrnak szeretete... és kegyelmezett az Ő népének” (Jóel 2:18)
A késői eső kitöltetése
- V. „Megpecsételjük a mi Istenünk szolgáit” (Jel. 7:3)
Isten népének elpecsételése
- VI. „Háborúság ideje az Jákóbon, de megszabadul abból” (Jer. 30:7)
*Jákób küzdelme.
A közbenjáró nélküli állapot*

Az adventtáborra a 14. oldalon található, kitöltött adatlap postázásával lehet jelentkezni.

Postai cím: Kiss Szilveszterné, 8674 Nágocs, Ady E. u. 11. Tel.: 06/84/573-003, 573-004 – 18-as mellék

Bemutatkozik a győri salátabár

Bizonyára Az *Idők Jelei* olvasói is hallottak arról, hogy Győrben 2000. december közepén megnyílt a „Napraforgó” vegán ételbár. Mi volt az alapítás célja, és az elmúlt közel másfél évben milyen tapasztalatokra tehetünk szert szolgálatunk kapcsán?

A Szentírás és a bizonyágtételek kutatása során már néhány éve világossá vált előttünk az a tény, hogy Isten népének a „teológiai” igazságok képviselése mellett a gyakorlati élet területén is helyre kell állítania az „emberöltők alapzatait” (Ésa. 58:12). Ennek egyik lehetséges eszköze ez a kis salátabár.

Győr városának lakói nagyon kedvezően fogadták a vegán ételbár adta új lehetőséget. Sok a rendszeresen visszajáró vendég, és mindennap akad új látogató. Ritkán ugyan, de az is előfordult, hogy valaki csalódottan távozott, mert „ételt” szeretett volna fogyasztani. A vá-

laszték bőséges és változatos: naponta tíz-tizenkétféle saláta és kétféle főétel közül választhatnak a vendégek – az egyik főzelék, a másik pedig egytálétel. A főzelékekhez zöldségfasírtot ajánlunk. A kínálatot négy-ötféle pástétomos kenyér színesíti, valamint két-háromféle „házi” készítésű gyümölcsös desszert. Ezenkívül forgalmazunk teljes őrlésű lisztből készült péksüteményeket, és kenyér is rendelhető. Koffeinmentes, kesutejszínes kávé is szerepel a kínálatunkban. Sokan megkóstolják a mustot – főként télen különlegesség ez – és a gyümölcsleveket, nem beszélve a magvakból készült tejekről (napraforgó-, kókusz-, kesutej).

Az ételek mellett könyveket, receptesfüzeteket és az egészséges életmódra tanító kazettákat is ajánlunk a látogatóknak. A nyolc alapvető összefoglaló színes brosrút mindenki magával viheti.

(Folytatás a 15. oldalon)

Adventtábor – jelentkezési lap

Név: ..... Életkor: .....

- felnőtt
 diák
 gyermek

Lakcím (postai cím): .....

Együtt érkező táborozók (rokonsági viszony megjelölésével):

Felnőtt Diák Gyermek

- .....

- .....

- .....

Milyen elhelyezést szeretnénk?

2–3 ágyas szoba

4–5 ágyas faház

4–8 ágyas sátor

Saját sátor

.....
aláírás

A részvételi díjak a többi törökkoppányi táboréval azonosak (lásd: *Táborozási tájékoztató, 13. o.*).

Kérjük a gyülekezeteket, nyújtsanak segítséget az arra rászoruló testvérek részére, hogy anyagi szempontok ne tartozzanak vissza senkit a táborozáson való részvételtől.

Az ételek előállítása több időt és fáradságot igényel, mint a hagyományos éttermek esetében, mivel csak az alapanyagokat rendeljük meg, hiszen a legegyszerűbb önteteket is a konyhánkban készítjük. Ahhoz, hogy minden gördülékenyen menjen, sok gyakorlatra, kitarásra, és az új dolgok iránti nyitottságra, tanulékony-ságra van szükség.

Terveink között szerepel az ősszel már elkezdett főzőtanfolyam folytatása, valamint az ennek nyomán alakult életmódkör részére kirándulások szervezése. Az egészségügyi tanácsadást szeretnénk rendszeressé tenni. Nagyon sok felkérést kaptunk már eddig is különböző szervezetektől, amelyeket érint az egészségügyi reform. Étélbárunk az „Egészségpiac”-on, a „Virág és kertkultúra” kiállításon is megjelent termékeivel. A városi televízió és a helyi rádió is készített egy bemutatkozó riportot a „Napralforgó”-ról. A salátabár dolgozói olyan képzést kapnak, hogy előadást is tarthatnak. A pápai reformklub meghívására egyik munkatársunk – a közönség nagy meglepedésére – az egészségügyi elvekről szolt, és további előadásokra is felkérést kaptunk.

Mint a missziómunkákról általában, a mi munkánkról is elmondhatjuk, hogy az előadások, a szórólapok nem pótolják a személyes munkát, a beszélgetések rendkívül értékes alkalmait. „Krisztus minden követőjének a munkáját megszabja, olyan munkát, amelyet nem bízhat másra. Egyénileg kell vállalnunk feladatainkat, így szólva: »Ímhol vagyok én, küldj el engem!« (Ésa. 6:8). Közvetve vagy közvetlenül a mi feladatunk

megismertetni az emberekkel üdvösségük evangéliumát. Minden vállalkozásunknak ezt a célt kell szolgálnia.” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnymán*, Tanítás és gyógyítás c. fejezet)

Az embereknek ez a fajta megközelítése látszólag lassabb út, de a bizalom elnyerésének mégis hatékony eszköze.

Mit jelent a salátabár az itt dolgozók számára? A jellemformálás különleges eszköze, a testvéri kapcsolatok próbája, a szeretet, a bizalom fokmérője.

A salátabár dolgozói

mértékletességi hírek

A mértékletességi tanfolyam II. félévi időpontjai:
2002. április 14., május 5., június 2.

Get típusú, aktív szenes ivóvíztisztító készülék kedvező áron rendelhető a „Napralforgó” salátabárban:
9022 Győr, Kisfaludy u. 39.
Tel.: 06/96/338-166,
06/30/498-8215.

Az egészséges életmód nyolc alapelvéről Szabó Attila testvér 11 részes szórólapsorozatot állított össze, amely 10 Ft/db áron (teljes sorozat: 100 Ft) vásárolható meg a könyvkiadóban.

Egy különös kérdés

A mértékletességi bizottság által szervezett egészségnevelő tanfolyam egyik vizsgakérdése így hangzott:

„Mi történik (másként feltéve a kérdést: mi nem történik, azaz mi lesz a következménye), ha a gyülekezet tagjai figyelmen kívül hagyják az egészségügyi reformra vonatkozó világosságot?” (A jegyzetben idéztük a Bizonyágtételek VI. kötetének e kérdést megválaszoló részletét.)

A vizsgázók között kevesen tudták a helyes választ. Számukra ez nem volt végzetes tévedés, van lehetőség pótvizsgázni. Mennyivel inkább sajnálatos az, ha mindennapi életünkben nem fogjuk fel e kérdéskör fontosságát, nem valósítjuk meg és nem képviseljük az egészségügyi reform elveit! Sokan nem ismerik fel, hogy ez okozza testi betegségüket, arra pedig még kevesebben gondolnak, hogy lelki gyengeségük vagy a missziómunka eredménytelenségének egyik okát is itt kereshetik.

„Hirdetnünk kell gyülekezeteinkben az egészségügyi reform üzenetét!... Ha a gyülekezet tagjai figyelmen kívül hagyják ezt a világosságot, akkor majd le is kell aratniuk az elkerülhetetlen következményeket, mind testi, mind lelki vonatkozásban. S a gyülekezet idősebb tagjainak tekintélye kovászként hat az újonnan megtértekre. Az Úr nem munkálkodik, hogy sok lelket hozzon a gyülekezetbe az olyan

tagok miatt, akik soha meg nem tértek, és azok miatt, akik megtértek ugyan, de visszaestek. Milyen lenne a megszentetlen tagok hatása az újonnan megtértekre? Vajon nem tennék hatástalanná azt az Istentől kapott üzenetet, amelyet népének hordoznia kell?” (Bizonyágtételek VI., 370–371. o.)

Amennyire kijózanító tisztában lennünk az engedelmesség következményeivel, olyannyira fontos tudnunk az engedelmség áldásáról:

„Amikor helyesen végezzük, az egészségügyi tevékenység a behatoló ék, utat készít más igazságok előtt. Amikor teljességében fogadjuk be a harmadik angyal üzenetét, akkor majd megadjuk az egészségügyi megújulásnak is az őt megillető helyet az egyházterület tanácsaiban, a gyülekezet tevékenységében, és a családi körben: az asztalnál, s a háztartás összes ügyeiben. Akkor a jobb kéz majd szolgálni és védeni fogja a testet.” (I. m., 327. o.)

„Lelkészeink alaposan ismerjék meg az egészségügyi reformot! Fontosabbnak tartják a sokkal jelentéktelenebb dolgok tanulmányozását... Sokat nyerünk majd azzal, ha a helyes álláspontra helyezkednek e tárgy felől. Lelkészeink *becses áldásokat és gazdag tapasztalatokat nyerhetnek*, ha a gyülekezetben végzett összes munkájukkal összekapcsolják az egészség kérdésének hirdetését.” (I. m., 376. o.)

Újdonságok

Ellen G. White: **BIZONYÁGTÉTELEK V. KÖTET**
A kemény kötésben megjelent könyv ára: 1700 Ft

Ellen G. White: **AZ APOSTOLOK TÖRTÉNETE**
Puha, ragasztott kötés, ára: 1300 Ft

Lewis R. Walton: **ÓMEGA**
Puha, tűzött kötés, ára: 380 Ft

HITÜNK ÉNEKEI (KOTTÁS)
Az Advent Kiadó gondozásában megjelent, kemény kötésű könyv
ára: 1100 Ft

Ismét kapható

REFORMKONYHA
Puha, tűzött kötés, ára: 390 Ft

Tóth Gábor: **A NÉMA JÁRVÁNY: CSONTRITKULÁS**
Puha, tűzött kötés, ára: 390 Ft

Kökényes Zsuzsa: **„HALLASS ÖRÖMET VELEM”**
Puha, tűzött kötés, ára: 250 Ft

Előkészületben

Tonhaizer Tibor: **FILOZÓFIATÖRTÉNET**

Lawrence M. Nelson:

A SZENTÉLYSZOLGÁLATRÓL – EGYSZERŰEN

hírek

Fekete Klaudia

GYERMEKSZÜLETÉS

A közelmúltban két munkatársunkat is gyermekekkel ajándékozta meg a jó Isten.

Miskolcon, 2001. december 27-én született **Fekete Klaudia** (2,80 kg, 52 cm), Feketéné Trankusz Erzsébet és Fekete Zsolt kislánya.

Pécsett, 2002. március 14-én született **Frend Barnabás** (2,61 kg, 49 cm), Frendné Oraveczi Adrienne és Frend László kisfia.

Istentől mennyei bölcsességet, égi erőt kérünk a szülők részére, hogy kisgyermeküket istenfélelemben nevelhessék. Kívánjuk, hogy a jól ismert ige Klaudia és Barnabás életében is beteljesedjen: „*A gyermek... pedig folytonosan növekedék, és kedves volt mind az Ur, mind az emberek előtt.*” (I. Sám. 2:26) „*A kis gyermek pedig növekedék, és erősödék lélekleben, teljesedve bölcsességgel; és az Istennek kegyelme vala őrajta.*” (Lk. 2:40)